

Ika-Labingpitong Linggo sa Karaniwang Panahon

1 Hari 3,5. 7-12; Roma 8,28-30; Mateo 13,44-52

PANIMULA

Minsan, ginugol ng isang batang lalaki ang buong hapon sa paggawa ng kastilyong buhangin sa dalampasigan. Humugis siya ng mga tore, humukay ng mga kanal, at buong pagmamalaking binantayan ito laban sa mga alon. Nang dumating ang gabi, dahan-dahang tumaas ang tubig-dagat at hinugasan ang lahat. Napaiyak ang bata, ngunit banayad na hinawakan ng kanyang lolo ang kanyang kamay at sinabi, “Ang nawala ay hindi kailanman naging iyong kayamanan. Ang tunay na kayamanan ay ang natitira kapag lumipas na ang lahat.”

Habang tumatanda tayo, unti-unti nating natutuklasan kung gaano katotoo ang mga salitang iyon. Maraming bagay ang umaakit sa atin, umaabala sa atin, at nangangako ng kaligayahan, ngunit napakarami rin ang mabilis na kumukupas. Nagbabago ang tagumpay, tumatanda ang mga ari-arian, at kahit ang ating mga plano ay maaaring mawala sa isang iglap. Ngunit sa ilalim ng lahat ng lumilipas na bagay sa buhay, patuloy na inilalagay ng Diyos sa harap natin ang isang bagay na matatag at walang hanggan.

Ngayon, kinakausap tayo ni Hesus tungkol sa kayamanang nakatago sa isang bukid at ng isang perlas na may napakaimportanteng halaga. May mga tumutuklas sa Diyos nang hindi inaasahan; may mga naghahanap naman ng maraming taon bago makilala ang tunay na hinahanap ng kanilang puso. Ngunit kapag natagpuan na ang kayamanan, ang lahat ng iba pa ay nahuhulog sa tamang lugar nito. Si Kristo mismo ang nagiging sentro, ang kagalakan, at ang kahulugan ng buhay.

Gayunpaman, alam din natin kung gaano kadalas nating napapalampas ang kayamanang nakatago sa mga ordinaryong sandali—sa panalangin, sa pagpapatawad, sa pagmamalasakit, sa sakripisyo, at sa Eukaristiya. Kaya nga, taglay ang mapagpakumbabang puso, kilalanin natin ang ating mga kasalanan at hilingin sa Panginoon ang habag at kagalingan.

HOMILIYA: Ang Kayamanang Nakatago sa Bukid at ang Perlas na May Mahalagang Halaga

Ilang taon na ang nakalilipas, may isang lalaki sa Inglatera na naghuhukay sa kanyang hardin nang tamaan ng kanyang pala ang isang matigas na bagay. Sa una, akala niya ay isa lamang itong bato. Ngunit nang kanyang hukayin ito, natagpuan niya ang isang lumang singsing na nakabaon sa lupa. Kinilala ito ng mga eksperto bilang isang singsing mula sa panahon ng medyebal na may halagang tumataginting sa sampu-sampung libong dolyar. Isipin na lamang ang paglabas upang gumawa ng isang ordinaryong gawain at ang pag-uwi nang may dalang kayamanang hindi mo inasahang matatagpuan.

Nahuhuli ng kuwentong iyon ang bahagi ng gulat at kagalakang nasa puso ng ebanghelyo ngayon. Sinasabi sa atin ni Hesus:

“Ang kaharian ng langit ay tulad ng isang kayamanang nakatago sa isang bukid, na natagpuan ng isang tao... Sa kanyang kagalakan, siya’y humayo at ipinagbili ang lahat ng kanyang tinatangkilik at binili ang bukid na iyon. Muli, ang kaharian ng langit ay tulad ng isang

mangangalakal na naghahanap ng magagandang perlas; nang matagpuan niya ang isang perlas na may mataas na halaga, siya'y humayo, ipinagbili ang lahat niyang tinatangkilik, at binili ito."

Pansinin ang pagkakaiba ng dalawang tao sa mga talinghaga. Ang isang tao ay hindi naghahanap ng kayamanan. Nadatnan niya ito nang hindi inaasahan. Ang isa naman ay ginugol ang kanyang buhay sa paghahanap at sa wakas ay natagpuan ang kanyang hinahanap.

Ganito rin kadalasan gumagana ang Diyos sa ating buhay. Minsan natin Siyang natutuklasan nang hindi inaasahan, at minsan naman pagkatapos ng mahabang paghahanap. Minsan natin Siya natatagpuan; minsan naman natatanto natin na Siya na pala ang nakatagpo sa atin.

Minsan ay isinulat ni Nathaniel Hawthorne, "Ang kaligayahan ay tulad ng isang paruparo, na kapag hinahabol, ay lagi ring wala sa iyong kamay, ngunit kung ikaw ay tahimik na uupo, ito'y maaaring dumapo sa iyo." Ang kayamanan ng kaharian ng Diyos ay kadalasang dumarating tulad ng paruparong iyon. Dumadapo ito sa atin sa panahong hindi natin ito inaasahan.

Ipinaaalala sa atin ng ebanghelyo na ang kaharian ng Diyos ay hindi lamang isang katotohanang darating sa hinaharap sa langit. Ito ay narito na sa atin sa kahit saan ginagawa ang kalooban ng Diyos, kung saan minamahal si Kristo, kung saan pinahihintulutan ng mga tao ang Kanyang biyaya na humubog sa kanilang buhay.

Ang mahalagang tanong ay hindi kung umiiral ba ang kayamanan. Ang mahalagang tanong ay kung nakikilala ba natin ito kapag nasalubong natin ito.

Maraming taon na ang nakalilipas, may isang bihasang mangangalakal ng sining na dumalaw sa isang maliit na subasta sa isang bayan sa Estados Unidos. Sa gitna ng mga tambak ng lumang muwebles at gamit-bahay, napansin niya ang isang maruming, may lamat na pintura na nakasandal sa dingding. Karamihan sa mga tao ay itinuring itong walang halaga. Inaasahan ng nagbebenta na halos hindi ito magkakahalaga.

Ilang sandali itong sinuri ng mangangalakal. Sa ilalim ng mga tumpok ng dumi at sirang barnisan, nakilala niya ang ilang guhit ng brotsa at mga detalye na nagpapahiwatig na maaaring ito'y isang orihinal na obra maestra ng isang kilalang alagad ng sining.

Nagsimula ang pagtawad. Mabilis niyang natanto na hindi sapat ang dala niyang pera upang mabili ito. Dahil kumbinsido sa kanyang natuklasan, humiram siya ng pera mula sa dalawang kaibigang kasama niya, ibinuhos ang laman ng kanyang pitaka, at binili ang pintura.

Umiling-iling ang mga tao sa subasta. Akala nila'y sobra-sobra ang kanyang binayad para sa isang marumi at lumang pintura.

Pagkaraan ng ilang buwan, matapos ang maingat na pagsasaayos at pagsusuri ng mga eksperto, napatunayang ang pintura ay orihinal na akda ng isang dakilang alagad ng sining, na may halagang milyun-milyong dolyar.

Hindi siya naging pabaya o padalos-dalos.

Nakita lamang niya ang hindi nakita ng iba.

Iyan mismo ang punto ng ebanghelyo ngayon.

Ang taong natagpuan ang kayamanan sa bukid at ang mangangalakal na nakatuklas ng perlas ay hindi kumilos nang hindi makatwiran. Sa mga nanonood, ang pagbebenta ng lahat nilang ari-arian ay tila kamangmangan. Ngunit alam nila ang tunay na halaga ng kanilang natagpuan.

Ang buhay-Kristiyano ay hindi ito patungkol sa pagkawala. Ito ay tungkol sa pagtuklas.

Hindi tayo hinihiling ni Hesus na isuko ang mga bagay na di-gaanong mahalaga alang-alang lamang sa pagsuko. Inaanyayahan Niya tayong bitawan ang mga bagay na kulang sa halaga sapagkat natagpuan na natin ang isang bagay na mas dakila.

Nasaksihan ko na ito nang maraming beses.

Noong ako'y bagong pari, may nakilala akong isang matalinong optiko. Kapapasa lamang niya ng kanyang komprehensibong eksaminasyon na may parangal. Pag-aari ng kanyang ama ang isang matagumpay na negosyo ng optika, at siya lamang ang nag-iisang anak na lalaki. Isang komportableng kinabukasan ang naghihintay sa kanya. Mayroon din siyang nobyang balak niyang pakasalan.

Pagkatapos, isang araw, ipinahayag niya:

“Papasok ako sa monasteryo.”

Akala ng kanyang pamilya ay nasisiraan na siya ng bait.

Bakit lalayo sa katiyakang pinansyal, isang magandang kinabukasan sa karera, at kasal?

Isang linggo bago siya pumasok sa monasteryo ng mga monghe , may nagtanong sa kanya kung ano ang nagtulak sa kanya sa ganitong desisyon.

Ipinaliwanag niya na malimit siyang dumadalo sa pagsamba sa Banal na Sakramento. Isang gabi, binuksan niya ang Bagong Tipan at napatingin ang kanyang mga mata sa ebanghelyo ngayon.

“Ang kaharian ng langit ay tulad ng isang kayamanang nakatago sa isang bukid...”

Pagkatapos, sinabi niya ang isang bagay na hindi malilimutan:

“Sa sandaling iyon, biglang naunawaan ko na si Hesus mismo ang kayamanan.”

Nagbago ang lahat.

Nakita ng iba ang kanyang isinusuko.

Nakita niya ang kanyang natagpuan.

Maraming taon pagkaraan, nakilala ko ang isa pang tao na natagpuan ang kayamanan sa ibang paraan.

Nangangaral ako noon sa isang rekoleksyon para sa mga binatilyo sa isang maliit na kumbentong Benedictino. Sa totoo lang, hindi maganda ang takbo ng rekoleksyon. Tila hindi interesado ang mga kabataan.

May isang matandang madreng naghain ng aming pagkain araw-araw. Sa isang hapunan, natuklasan ng mga kabataan na hindi siya lumabas ng loob ng monasteryo sa loob ng mahigit apatnapung taon.

Namangha sila.

Sa una, sumasalamin ang kanilang mga tanong sa bawat simpleng kaisipan.

“Hindi ka ba nababagot?”

“Hindi mo ba naramdamang nakakulong ka?”

“Hindi mo ba naramdamang hindi mo naranasan ang buhay?”

Ngunit sa mga sumunod na araw, may kahanga-hangang nangyari.

Natuklasan ng mga kabataan ang isang babaeng puno ng karunungan, kagalakan, pagmamalasakit, at kalayaan. Nakinig siya nang taos-puso. Nagmalasakit siya sa kanilang mga pinagdaraan. Sumisilay sa kanya ang kapayapaan.

Habang lalo silang nakikipag-usap sa kanya, lalo nilang napagtanto na siya’y may taglay na isang bagay na hindi natatagpuan ng maraming tao sa labas ng monasteryo.

Sa huling gabi, binasa namin ang mismong ebanghelyong ito.

Matapos ang mahabang katahimikan, sinabi ng isa sa mga kabataan:

“Sa tingin ko, natagpuan ng Madre ang kanyang kayamanan.”

Totoo nga.

Ang kaharian ng Diyos ay hindi sinusukat sa dami ng ating tinatangkilik kundi sa kung sino ang ating tinatangkilik.

At minsan, natutuklasan natin ang kayamanang iyon sa mga taong hindi natin inaasahan.

Ganitong katotohanan din ang lumitaw sa buhay ng isa pang babaeng nakilala ko.

Nais niyang magkaroon ng mga anak ngunit hindi niya ito nakayang gawin. Napakalaki ng kanyang sakit. Sa paglipas ng panahon, banta ng kanyang pagkabigo na maging kapaitan.

Pagkatapos, isang araw, natinag siya ng isa pang sinabi ni Hesus:

“Ang ginawa ninyo sa isa sa pinakahamak sa mga kapatid kong ito, sa akin ninyo ito ginawa.”

Binago ng mga salitang iyon ang kanyang buhay.

Nagsimula siyang mag boluntaryo sa isang bahay kalinga. Inalagaan niya ang mga matatandang naninirahan doon, pinapakain sila, pinapaliguan, inaaliw, at sinasamahan sa kanilang kalungkutan at paghihirap.

Maraming kaibigan ang hindi nakaunawa sa kanyang dedikasyon.

Isang araw, napanood siya ng isang kaibigan habang may ginagawa at pagkatapos sinabi nya:

“Hindi mo ako mababayaran ng isang milyong dolyar upang gawin ang ginagawa mo.”

Ngumiti ang babae at sumagot:

“Hindi mo rin ako mababayaran ng isang milyong dolyar upang ihinto ito.”

Natuklasan niya si Kristo na nakatago sa mga matatanda at nakalimutan.

Natagpuan niya ang kanyang kayamanan.

Kinakausap din ng ebanghelyo ngayon ang mga taong patuloy pang naghahanap.

Ipinaaalala sa atin ng mangangalakal sa ikalawang talinghaga na may bahagi ng maghahanap sa bawat isa sa atin. Ang tao ay hindi mapanatag. Naghahanap tayo ng kaligayahan, kahulugan, katotohanan, pag-ibig, layunin, at pagiging kabilang.

Kilalang isinulat ni San Agustin, “Hindi mapanatag ang aming mga puso hangga’t hindi ito nakapagpapahinga sa Iyo.”

Maraming tao ang gumugol ng maraming taon sa paghahanap. May naghahanap sa pamamagitan ng kanilang karera. May iba naman sa pamamagitan ng mga relasyon, paglalakbay, mga tagumpay, mga ari-arian, o mga karanasan.

Walang mali sa paghahanap.

Nagiging problema ito kapag masyado tayong maagang humihinto at nasisiyahan na sa isang bagay na mas mababa sa tunay na ninanais ng ating puso.

Nang unang makilala ni Hesus ang dalawang alagad sa Ebanghelyo ni Juan, ang Kanyang unang salita ay isang tanong:

“Ano ang hinahanap ninyo?”

Iyan pa rin ang Kanyang tanong sa bawat isa sa atin ngayon. Ano ba talaga ang ating hinahanap?

Tagumpay? Katiyakan? Pagkilala? Ginhawa?

O hinahanap ba natin ang perlas na may mahalagang halaga—ang buhay na nagmumula sa pagkakaibigan kay Kristo?

Sa unang pagbasa ngayon, inaalok si Solomon ng kahit anong nais niya. Hindi siya humingi ng kayamanan o kapangyarihan. Humingi siya ng karunungan. Humingi siya ng kakayahang makilala ang tunay na mahalaga.

Marahil iyan ang pinakamahalagang panalangin na maaari nating gawin:

“Panginoon, bigyan Mo ako ng karunungan upang makilala ang Iyong kayamanan kapag ito’y aking nasalubong.”

Sapagkat ang kaharian ng Diyos ay kadalasang lumilitaw na nakatago.

Nakatago ito sa panalangin. Nakatago sa Eukaristiya.

Nakatago sa mga ordinaryong gawa ng pagmamahal.

Nakatago sa pagpapatawad. Nakatago sa paglilingkod.

Nakatago sa mga komunidad kung saan isinasagawa ang kalooban ng Diyos.

Nakatago sa mga taong tahimik na nagbibigay-liwanag kay Kristo.

At kung minsan, nakatago sa mga krus na ating pinapasan.

Hayaan ninyong tapusin ko ito sa huling kuwento.

Minsan ay tinanong ng isang matandang lalaki kung ano ang naging pinakamasayang sandali sa kanyang buhay. Inaasahan ng mga tao na babanggitin niya ang araw ng kanyang kasal, ang kapanganakan ng kanyang mga anak, isang tagumpay sa karera, o isang dakilang pakikipagsapalaran.

Sa halip, sumagot siya:

“Ang pinakamasayang araw ng aking buhay ay ang araw na natanto ko na mahal ako ng Diyos nang eksakto kung sino ako, at hindi kailanman titigil sa paghahanap sa akin.”

Natuklasan ng lalaking iyon ang natagpuan ng manggagawa sa bukid at ang natagpuan ng mangangalakal sa perlas.

Natuklasan niya ang kayamanang hindi kumukupas, ang kayamanang hindi maaaring nakawin, ang kayamanang nananatili kapag lumipas na ang lahat ng makalupang kayamanan.

Mga kapatid, marahil ang ilan sa atin ay tulad ng manggagawang hindi inaasahang nakatagpo ng kayamanan. Ang iba naman ay maaaring tulad ng mangangalakal na naghahanap na sa loob ng maraming taon.

Anuman ang ating landas, tinitiyak sa atin ng ebanghelyo ngayon na ang kayamanan ay totoo.

Sa huli, ang kayamanang iyon ay hindi isang bagay.

Ito ay si Hesukristo mismo.

At sa sandaling natuklasan natin Siya, matutuklasan din natin na walang maihahambing sa anumang isinusuko natin para sa Kanya kumpara sa ating tatanggapin.

Sapagkat ang kaharian ng langit ay tunay na tulad ng isang kayamanang nakatago sa isang bukid, at tulad ng isang perlas na may sobrang mahalaga.

Amen.

Translated by Willaim Valdez, Jr., Perth, WA